

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

СІЧЕНЬ – ЧЕРВЕНЬ, 2001
А.Д. 2001 – А.М. 6129

№ 21-22

З М І С Т

РАДІСНЕ ПОКЛИКУВАННЯ 2

Присмний галас 2

Символіка сурем 3

Радісне вигукування 8

ВЕЛИКА ГРОМАДА 10

Антитипічні розвідники 11

Нерозумні Діви 12

Антитипічний Єлусей 14

Антитипічна Рахіль 19

«І коли (Агнець) сьому печатку розкрив [...]». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного [...]. Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє [...]: »Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом« [...]. Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, [...] й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

РАДІСНЕ ПОКЛИКУВАННЯ

РІЧНИЙ ДЕВІЗ НА 2001:

*Співайте Богові, нашій твердині,
покликуйте [зчиніть радісний галас — англ.] Богові Якова.
Пс. 81:2*

Галас: 1. Звук, особливо голосний, скреготливий, або у вигляді замішання, *оглушливого галасу*.
2. Фізика: комбінація негармонійних інтервалів із дуже короткою частотою коливань.

— *The American College Dictionary*

СУЧАСНИЙ СВІТ повний галасу, приємного чи теж іншого, залежно від слухача. Від автомобільного сигналу в час пік на вулицях міста до шуму зчиненого частими перельотами літаків над нашими головами. Рівень децибелів у сьогоднішньому середовищі значно більший, аніж цього досвідчило людство в більшій часині історії.

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний щоквартальник, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»

Редактор:

Bernard Hedman
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:

290071 м. Львів, п/с № 4027
Світський Місійний Рух «Епіфанія»

Інша публікація:

Біблейское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, датська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малаялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальнішого розвою Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, котра розвивається, і становить своєчасний харч для люду Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

Багато цього галасу навколо нас є символом промислового й технологічного поступу — хтось міг би сказати, що він є небажаним аспектом пророцтва Даниїла 12:4, де ми читаємо, що в Часі Кінця (у якому, як віримо, ми тепер знаходимося) — «багато їх пробіжить, і розмножиться знання» [польськ.] — передбачено рухливий, швидкий поступ світу, що більшість із нас тепер приймає як звичайну річ.

ПРИЄМНИЙ ГАЛАС

Ревізована версія Біблії [англ.] Пс. 81:2 подає як «оклик радості». Наше славлення Бога виявляється в нашій службі, яка охоплює оголошення нами послання Правди.

З людської точки зору, те послання, яке ми звіщаємо, дисгармонійне й неприємне. Але Бог на ці справи дивиться інакше (1 Сам. 16:7). Те, що здається неприємною жертвою в очах ненавернених, для Бога є любимими пахоцями, коли жертвується для Нього посвяченими (Фил. 4:18; порівняй з 3 Мойс. 26:31).

Правда і біблійні перспективи, які ми приносимо, не часто приймаються й оцінюються. Ми можемо бути відкинені і знеохотитись. Але зацитований вірш звертає нашу увагу на те, щоб ми продовжували зусилля, яке походить із серця. Ми стараємося подобатися Богові.

ГРА НА СУРМІ

Псалом, з якого походить вищенаведений вірш, присвячений «Для диригента хору. На гітійським знярядді» (порівняй з Пс. 8). Адам Кларке, в своєму коментарі до 81 Псалму написав:

Існують різні думки щодо *нагоди і часу* цього Псалму, але всі погоджуються, що він був написаний або *на* урочистість, або *вживався* на урочистості *під час* Свята Сурем [...] яке обходилося

першого дня місяця Тішрі (вересень — ред.), який був початком Єврейського року, і з того дня аж до тепер він є виразом віддавання честі Богові євреями.

Сурма, про яку говорить цей Псалом (в. 4), називається *шофар* (корнет, трубка). Зроблена з баранячого рогу або рогу гірського козла, цей інструмент, будучи вжитий знавцем, видавав чистий, проникливий звук і його було виразно чути здалеку. (Єврейське значення цієї назви означає: *різати, нарізати, освітлювати*). Коротко кажучи, це був досконалий інструмент, що закликав до згуртування і побудження великих груп суспільства.

СУРМИ З 4 МОЙСЕЄВОЇ 10 РОЗДІЛ

Додатково до цього ритуального інструменту, окрім згаданої трубки *шофар*, стародавній Ізраїль вживав різноманітні труби, з різних матеріалів. Наступні слова є випискою з *Нового Ілюстрованого Біблійного Словника Нельсона*:

Трубка, зроблена з металу або кістки, створювала звукову хвилю повітря майже два фути довжиною (бл. 60 см). Ця коротка хвиля дала цьому інструменту високий проникливий звук. Тон цієї труби очевидно регулювався (2 Хр. 5:12).

4 Мойс. 10:1–10 детально розповідає про Божі вказівки, дані Мойсеєві, щоб він зробив сурми зі срібла, для оголошення Його наказу й запевнення перемоги в битві. Правдоподібно, ці дві сурми зображують Боже Слово й Духа, побуджуючи люд Божий до певних чинів. Те, що вони є типом, видно з того, що вони були частиною Закону й розпоряджень, що стосувались Намету, а що розпорядження були типічними, видно з посл. до Євреїв, 9 і 10 розділи.

Приклади зі Святого Писання

Певне число віршів Святого Писання наводить на думку, що сурма символізує

послання, а їх звучання символізує прокламацію якогось послання:

- Та сурма, яка довго звучала під час інаугурації Угоди Закону зображує прокламування Правди через сьому трубу, яка пов'язана з інаугурацією Нової Угоди (2 Мойс. 19:13, 16, 19).

- Звучання Ювілейної сурми (3 Мойс. 25:9), яка оголошувала вільність для землі та її мешканців, прекрасно становить тип прокламації послання реституції, оголошуваного священиками Малого Стада з 1874 року до 1914 року.

- Сім священиків, які «сурмили в ці сурми», коли Єрихон був оточений (Єр. 6: 4–9, 13, 16, 20), зображують те ж саме, що й сім ангелів із сурмами з Об. 8:2–6, а їх сурмлення зображує те ж саме, що й сім ангелів, що сурмили у свої сурми, які зображують прокламацію послання семи ангелів.

- Гедеон, сурмлячи у свою сурму (Суд. 6:34), є типом на нашого Господа, який звіщає в теперішньому віці послання Євангелії. А коли Гедеон, а також його 300 сурмили у свої сурми під час першої битви (Суд. 7:16–22), зображують нашого Господа, а також вірне Мале Стадо, яке проголошує послання проти так званого Боже-ственого права володарів, кліру та аристократії з 1914 до 1916 року.

СИМВОЛІКА СУРЕМ

Хоча Мойсей отримав наказ зробити ці дві сурми, то він, очевидно, доручив цю роботу ремісникам, Бацал'їлу й Оголіяву, яким допомагали їхні товариші (дивись 2 Мойс. 31:1–6).

Бецал'їл є типом нашого Господа в Його здібності розвивання Церкви і всіх її відповідних наук. Оголіяв зображує членів семи зір, вжитих нашим Господом як спеціальних помічників у розвиванні Церкви та її наук. Їх помічники зображують антитипічних навчених у справах Царства і таких, що виносять із скарбниці речі нові і старі. Ці навчені складались з генеральних і спеціальних помічників членів семи зір (Мат. 13:52).

Ці сурми були зроблені зі срібла, що означало, що вони були посланням Правди.

Срібло тут символізує Правду. А те, що вони були зроблені з однієї брили, зображує дві речі:

1. Що вони походять з того одного джерела Правди, з Біблії, із Слова Божого (Ів. 17:17; 2 Тим. 3:15–17) і

2. Що вони знаходяться у взаємній гармонії як частина гармонійної цілості (Іс. 8:20; 2 Пет. 1:19–21).

Мойсей, який робив ці дві сурми, є типом на нашого Господа, який розвив два послання Віку Євангелії. Отже, робимо висновок, що по причині наголосу, зробленого на ці сурми (вони з'явилися в першій частині 4 Мойс.), вони є посланням про спасіння людини — *Реституцію* (приписану їй дійсно), а також посланням Божественного спасіння — *Високого Поклику*.

Ці дві доктрини впливають з Викупу — жертви Господа Ісуса й підстави Божого Плану. Без Викупу спасіння роду Адамового на будь-якому рівні існування є неможливе. Ці дві доктрини також заповідала Пісня Мойсея (Реституція) і Пісня Агнця (Високий Поклик) (Об. 15:3).

РЕСТИТУЦІЯ — ПІСНЯ МОЙСЕЯ

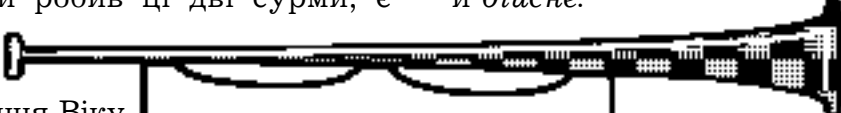
Перша сурма

Доктрина про Реституцію, стисло викладена в Д.Ап. 3:19–21, означає:

1. Первісне створення людини в досконалості;
2. Її проба до життя;
3. Її упадок у гріх і смерть; а також
4. Її досвід зі злом.

Крім того, вона означає потребу *покаяння* людини як доказу, що вона щиро прагне спасіння. Це продемонстровано через досвідчення поган — залишених самим собі без допомоги — і через Євреїв — підтримуваних угодою Закону і сприятливими передбаченнями — упавша людина *не може спастись* і тому вона *залежна* від Божої спасаючої сили.

Спасіння через *реституцію* в типі показане першою сурмою в 4 Мойс. 10 розділ. Ми мусимо запам'ятати, що спасіння через реституцію не виключає покаяння. Божа ласка дала Спасителя, Котрий здатний задовольнити вимоги справедливості, спрямовані проти покутуючого віруючого грішника, даючи виправдання. Власне, це виправдання вірою має два види: *пораховане й дійсне*.

Під час віку віри віруючий вступав на дорозу направи в стосунку до Бога, — по його чи її здібності, як найкраще могли, з сердечною довірою, — присвоюючи собі і діючи згідно з Божою обітницею, завдяки заслугі Ісуса на прощення гріхів, приписання Христової справедливості і прийняття до спільноти з Богом і Христом як приятеля. Таким чином, віруючий отримує приписане виправдання або, інакше кажучи, *пораховану реституцію*.

В наступному Віці — Віці Тисячоліття — віруючий отримує *дійсну реституцію*.

ВИСОКИЙ ПОКЛИК — ПІСНЯ АГНЦЯ

Друга сурма

Божественне спасіння є підсумком Нового Заповіту. Так, як і з реституційним спасінням, ця доктрина має багато застосовувати:

1. Що Христос став для тих, які її приймають, Мудрістю і в цьому Він вчить їх всьому, що вони повинні знати для того, щоб були успішними учасниками Високого Поклику (1 Кор. 1:24);

2. Що Він оживлює — допроваджує до життя — їх приписане виправдання, щоб пристосувати їх як кандидатів до Високого Поклику;

3. Що Христос освячує людську природу і Нове Створіння у Високому Поклику. Якщо йдеться про людську природу, то Він допомагає віруючим у підтримуванні мертвості в стосунку до себе і світу, а оживлення в стосунку до Бога під час жер-

твенного складання людської природи на смерть — це є мета доброго антитипічного священика стосовно Нових Створінь. Він проводить їх через сім ступенів, починаючи від: (I) сплодження з Духа, після чого настає: (II) оживлення, (III) ріст, (IV) зміцнення, (V) урівноваження, (VI) кристалізація, і (VII) духове народження.

4. У визволенні Він спасає Нові Створіння від гріха, блуду, самолюбства, світовості, сатани і смерті.

Наступні елементи в житті Нового Створіння (індивідуальні чи колективні) представлені другою сурмою в 4 Мойс. 10:

- Приречення (в значенні вибору як члена тіла);
- Організація (в значенні Тіла цієї Церкви);
- Порядок (в значенні розпоряджень Церкви);
- Дисципліна (без неї не можна розвинути подобу Христову);
- Право (любові);
- Відпочинок (Шабат, відпочинок в завершеному ділі Христа);
- Проба (випробування схильності характеру);
- Хрещення (в смерть Христа);
- Пасха (приймання участі в спільноті з Христом та іншими членами Тіла);
- Суспільні обов'язки щодо людей і що до братами (поводження Церкви в світі як світла і докоряючої тих, хто чинить зло);
- Вороги і оточення (сатана, світ і тіло);
- Теперішня і майбутня спадщина («той багатократно одержить» і «надія слави» (Мат. 19:29)).

ПАНУЮЧЕ ЦАРСТВО БОЖЕ

У Старому і Новому Заповітах містяться різні нариси думок, які належать до послань тих двох сурем, в залежності від їхнього застосування.

Наприклад, Царство Боже, розглядуване з точки зору панування над людством та його благословення, належить до Пісні Мойсея. Але розглядуване з точки зору славних привілеїв Христа, належить до Пісні Агнця.

Подібно з Другим приходом, якщо пов'язати його з поваленням імперії сатани і благословенням людства, то належить до Пісні Мойсея. Натомість в своєму відношенні до пожинання святих, їх визволення і прославлення, він належить до Пісні Агнця.

Воскресіння до людської досконалості належить до Пісні Мойсея, а воскресіння на Божественному рівні по суті належить до Пісні Агнця.

У Старому Заповіті існують численні типи і пророцтва, які мають зв'язок з Христом і Церквою, — чи то, коли вони були в тілі, чи в душі, — що належать до Пісні Агнця (1 Кор. 10:1–11; Євр. 4:10; 1 Петр. 1:9–13). Вони є часто представлені з точки зору їх впливу на людське спасіння і зв'язок з ним.

Оскільки ці дві теми Біблії — Пісня Мойсея і Пісня Агнця — перекривають одна на одну, то ми говоримо, що в загальному обидва Заповіти, Старий і Новий, мають ці відповідні представництва.

Однак, дві сурми, Пісня Мойсея і Пісня Агнця, не є відповідно синонімічними зі Старим Заповітом та Новим Заповітом.

Просто Пісня Мойсея виключає речі Високого Поклику, а Пісня Агнця виключає справи Реституції. Однак ці два послання так сплітаються і переплітаються одне з одним, щоб були в досконалій гармонії. В дійсності вони є двома найбільшими нарисами Божого Плану. І власне, цей взаємний зв'язок між ними доводить, що кожен з них зроблений з одного цілого шматка антитипічного срібла.

ЯК ЦІ СУРМИ БУЛИ ВЖИВАНІ

Повертаючись до 4 Мойс. 10:2–7, де в загальному обрисі представлено нагоди, під час яких сурмили в ці сурми. Нагод було дві:

1. Скликання народу або начальників до Мойсея, який стояв біля входу до скинії зборів (вв. 3 і 4);

2. Подання сигналу чотирьом таборам Ізраїля, щоб вони вирушали в подорож (вв. 5 і 6).

Скликання громади і начальників

Що означає скликання громади до входу Скинії? Зауважмо, що це відбувалося за допомогою *двох* сурем (в. 3), тоді як начальники скликалися сурмленням тільки *однієї* сурми (в. 4).

Громада — люд в загальному — зображує номінальний Божий народ. Начальники є типом вождів утратників корон з номінального Божого народу. Якщо йдеться про сурмлення двох сурем, у протилежності до однієї, то правдоподібно, що ці дві сурми зображують давання номінальному Божому народові *загального знання* про дві частини Божого Плану, натомість одна сурма зображує *детальне* подавання нарису Божого Плану.

Практичні ілюстрації

Можливо ця різниця виникла з практики: як правило номінальний Божий народ небагато знає про Божий План. Йому найбільше допомагають загальні начерки. Однак, якщо хтось більше наближається до Правди, то деталі стають найбільш помічними — вони дійсно потрібні. За допомогою іншої аналогії про цю різницю можна сказати, що «вона є така, як між молоком і м'ясом Слова» (Євр. 5:12–14).

Коли начальники над тисячами, — які охоплюють не лише 12 начальників над поколіннями, але також голів над тисячами — зустріли Мойсея приватно, а не публічно, є типом вождів нових створінь з-поміж номінального Божого народу, зібраних до нашого Господа внаслідок особливого способу ставлення до них, то це свідчило, що буде обговорюватися лише один загальний предмет.

Що чула громада — Антитип

Ці два види зібрань служили різним цілям. Щодо номінального Божого народу, то він, перш за все, брав участь у присвоєнні свідчення про Царство, в якому почули в простіших нарисах про Високий Поклик і про правди Реституції (Мат. 24:14). Тоді також, завдяки різним проводам, почули картання з приводу гріха і заохочення до справедливості (Ів. 16:7–11). Це означає навчання про покаєння і догану за гріхи но-

мінальної церкви. Це свідчення, менше чи більше ефективно, давалося протягом усього Віку Євангелії.

Що чули начальники — Антитип

Тоді були різні цілі, які мали зв'язок із приватним скликанням антитипічних начальників. Ці цілі незмінно з'являлися в методах ведених розмов, читаній літературі Правди і кореспонденції, особливо в першому і другому.

Однією з цих цілей було — притягнути декого до Правди, що часто було увінчане успіхом. Іншою ціллю було навчання, щоб допомогти таким особам у раціональному розвитку більш ясних поглядів, які, вони в свою чергу, могли б передати іншим.

Наприклад, перед 1874 роком практично всі начальники утратники корон були *пост*-Мілленіаністами. Але під час жнива — як результат науки на цю тему та усного і письмового її поширення — більша кількість стала *пре*-Мілленіаністами. Хоча небагато з них прийняли думку, що Тисячоліття буде благословляти невибраних умерлих — цього остерігалися як «небезпечної доктрини» — однак все-таки навіть їх риса Мілленіанізму була кращою ніж *пост*-Мілленіанізм. В дійсності такі навірені багатьом допомогли полюбити Другий Прихід, хоча перед цим і боялись його. Вони також допомогли декому з-поміж них зрозуміти Правду на тему Тисячоліття.

Іншою ціллю антитипічного скликання начальників було підготувати цих утратників корон до відкриття їхніх очей, яке настане після знищення їх тілесних розумів. Місія, яка давала про оце відомості, була пересторогою: ті, в кого зростала опозиція щодо Правди, мали підвищену чутливість до їх небезпечної поведінки — пересторога, на яку дехто звертав увагу.

Відголос сполоху**4 Мойс. 10:5, 6**

Взагалі, сурмлення сурмою на сполох є типом прокламації полемічного послання. Гебрайський іменник, перекладений на «сполох», звучить *teruah* [теруах]. Гебрайське дієслово, перекладене на «сурмити на сполох», звучить *rua* [руа], а від нього по-

ходить *teruah* [теруах]. Це гебраїське дієслово, яке знаходиться в 3, 4 і 7 віршах, означає «сурмити» і, не залежно від сполуху, має таке значення. [Дивись також Пс. 81:4 (сурмити)].

Інший приклад цієї ілюстрації знаходиться в антитипі 4 Мойс. 31:6, де представлені контрверсійні послання Брата Русселя до заблудлих в номінальних церквах під час жнива.

Більш ясне зрозуміння Правди, розвинуте через контрверсії

Наша лекція — це дебати на тему маршу поколінь, як це подає Е 8, розд. 9, показуючи, що між іншими речами він щераз зображує поступ у знанні. В іншій ілюстрації посування вперед стовпа хмари і вогню є типом поступального розвитку Правди.

Бр. Руссель і бр. Джонсон часто показували, що Правда, як правило, робить поступ серед контрверсій.

Деякі приклади:

- В результаті контрверсії на тему Викупу бр. Руссель зрозумів 3 Мойс. 16, а згодом і майже всі типи і антитипи Скинії.

- Наслідком контрверсії на тему Жерти за гріх, Угод і Посередника стало краще зрозуміння цих предметів.

- Під час контрверсії на тему недовірства, більш зрозумілим став Викуп в зв'язку з Адамом та Ісусом, включно з універсальним спасінням від Адамового осуду, як відмінного від вічного універсального спасіння — небіблійної науки.

- Під час контрверсії на тему Другого Приходу, гідним подиву, стало зрозуміння часу, цілі та способу Другого Приходу.

- В контрверсії 1917 року, року розділення, стали більш ясними останні споріднені дії Іллі та Єлисея. В цей час було виявлено шосте пересівання і «нищівні знаряддя», також стало зрозумілим і нарікання з притчі про динарій.

Це об'явлення Правди серед контрверсій також типічно показане в Господній славі (Його мудрість, справедливість, любов і сила, як показані в Правді, є Його

антитипічною славою), яка раптово засяяла над Скинією (4 Мойс. 11:24, 25; 12:4, 5, 10; 14:10; 16:19).

Це було досвідченням для Божого народу протягом усього Віку Євангелії. Справді, Бог так сформував Святе Письмо, щоб воно могло проливати поступальне світло через службу нашого Господа так, як цього вимагали обставини, потреби і досвідчення Божого народу.

Перший сполох — вирушає перший табір* 4 Мойс 10:14–16

Сурма зазвучала на сполох, щоб табори вирушали. Перше з цих сурмлень на сполох (в. 5) було сигналом вирушати вперед таборам, які розташовані на схід від Скинії — *Завулон, Іссахар та Юда*. Цей сполох є типом прокламації контрверсійного послання на тему Божої сили, так як вона торкалася наук таких церков: другого Приходу, кампбелістів і кальвіністів. Рух вперед цих таборів зображує ведення даними деномінаціями контрверсій особливо на тему сили. Ця тема часто була центром доктрин, які вони проповідували.

Другий сполох — вирушає другий табір 4 Мойс. 10:18–20

На звук другого сурмлення на сполох, вирушали табори, що розташовувались з південного боку Скинії — *Гад, Симеон і Рувим*. Цей сполох зображує прокламацію контрверсійного послання, зосередженого на Божій мудрості, так як вона впливала на науки англіканської, римо- та греко-католицької церков. Вирушення цих таборів вперед, зображує обговорення переліченими деномінаціями улюблених тем мудрості, що містилися в проповідуваних ними доктринах.

Зауважмо: хоча в 4 Мойс. 10 не вказано для кого призначалося третє і четверте сурмлення на сполох — окрім побіжного натяку наприкінці 6 вірша — то це не означає, що цей сполох не звучав. Можливо особлива згадка не була потрібною, бо це і так було очевидним.

* Подивись додаток на стор. 9, який показує положення і ототожнення таборів. Порядок поколінь, даний в цій статті, опирається на рисунок, а не згідно з порядком поданим у біблійних текстах.

Третій сполох — вирушає третій табір 4 Мойс. 10:22–24

Вихід вперед третього, західного, табору — *Єфрем, Манасія і Веніамин* — є типом прокламації контрверсійного послання на тему Божої *справедливості*, часто в особливих аспектах головних доктрин лютеранської, конгрегаційної та квакерської церков. Вихід відповідних типічних поколінь є типом ведення цими деномінаціями контрверсій на тему справедливості, найчастіше тоді, коли це торкалося головних їхніх доктрин.

Четвертий сполох — вирушає четвертий табір 4 Мойс. 10:25–27

Четвертий табір з півночі — *Дан, Асир і Нефталім* — на сполох вирушив вперед. Ці три покоління є типом таких церков: баптистів, методистів та унітаріан. В цьому випадку контрверсійне послання стосувалося Божої *любові* в тому, як вона впливала на головні їхні доктрини.

Коротко кажучи, рух 12 поколінь вперед зображує ріст цих деномінацій в правдах, які містяться в їх головних доктринах.

РАДІСНЕ ВИГУКУВАННЯ

4 Мойс. 10:7 вказує на суперечність між ростом поступальної Правди в контрверсіях і ростом в знанні Правди, отриманої до цього часу з попередніх її відкриттів. В антитипі це показує як Правда повинна бути *правильно* представлена зацікавленим і невойовничим слухачам.

Якщо контрверсія, присутня в християнстві при відбиванні атак і атакуванні блудів під час теологічних воєн то це некорисний спосіб здобуття сердець для Правди. Ми можемо вдатися до контрверсій тоді, коли опоненти виступають з блудами проти Правди, але в звичайних обставинах життя контрверсійне представлення Правди перешкоджає її сприйняттю — воно викликає в слухача сварливість і робить його противником, а не приятелем. Якщо ми маємо намір здобути наших слухачів, то повинні сурмити нашими сурмами Правди приємні звуки.

В передмові до 1 Тому бр. Руссель подав певні відповідні коментарі:

Приблизно за п'ять років до видання цього тому ми мали майже цей самий матеріал в друку під іншою назвою і по-іншому представлений. Ця книжка називалась «Пожива для думаючих християн». Стиль її написання відрізнявся тим, що, насамперед, вона атакувала блуд, розбиваючи його, а тоді на його місці зводила будівлю Правди. Згодом ми зрозуміли, що такий спосіб не був найкращим, бо деякі занепокоїлися, коли побачили, що їхні блуди падають, і не змогли читати далі, щоб отримати проблиск прекрасної структури Правди на місці повалених блудів.

ВИСНОВОК

Хоча ми вже більше не можемо сурмити про послання Високого Поклику як про досі досягну нагоду, але мусимо звіщати про це в *диспенсаційному та історичному* контексті. Без розуміння різниці між покликами — виборчого і не виборчого спасіння — не можливе свідоме представлення Божий План.

Багато світських послань на землі, які передаються сьогодні в різні сторони, є всім, окрім радості. Відомості про конфлікти і незадоволення, війни та голод, корупцію та жадібність, безумство і трагедії, складають основу і сенс сучасної цивілізації. Якби ми підняли цю тему і сурмили про час утиску та його жахливі прогнози як наше головне свідоцтво, то ми не змогли б здобути сердець нашої громадськості. Послання Царства Божого з його привабливими благословеннями миру та гармонії, здоров'ям і благополуччям в Едемському оточенні, є звуком, приємним для нашого слуху. Ми повинні вчитися, щоб бути майстерними музикантами. Наш Господь в Євангелії Мат. 10:16 сказав: «Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки».

Ми повинні бути відважними, коли проголошуємо наше послання кожному, хто хоче слухати, і будь-яким засобом, який ми маємо в своєму розпорядженні. Хоча наше тіло слабке, а старання видають наші вади, але послання Правди, яке ми проголошуємо, є прекрасним, гармонійним. Господь чує його і оцінює.

Ми молимося за те, щоб роздумування над нашим віршем (Пс. 82:2) в наступаючому році виявились поміччю на часі, пригадуванням наших можливостей, Обов'язків і привілеїв в проголошуванні благословенного послання Правди.

* * *

ПІСНЯ № 19

Грай, сьома трубо

*Грай, сьома трубо, грай
Агця й Мойсея піснь,
Хай радо прозвучить
Край світу добра вість.*

Приспів:

*Рік Ювілейний вже настав,
Відкуплення душ дав Спас Сам,
Відкуплення душ дав Спас Сам.*

*Ісус — Архисрей
За всіх жертвою став,
Щоб кожний вірний в Нім
Спокій і радість мав.*

*Грай, сьома трубо, грай
Вість радості для нас,
Спасіння маєм дар
І бачим Царства час.*

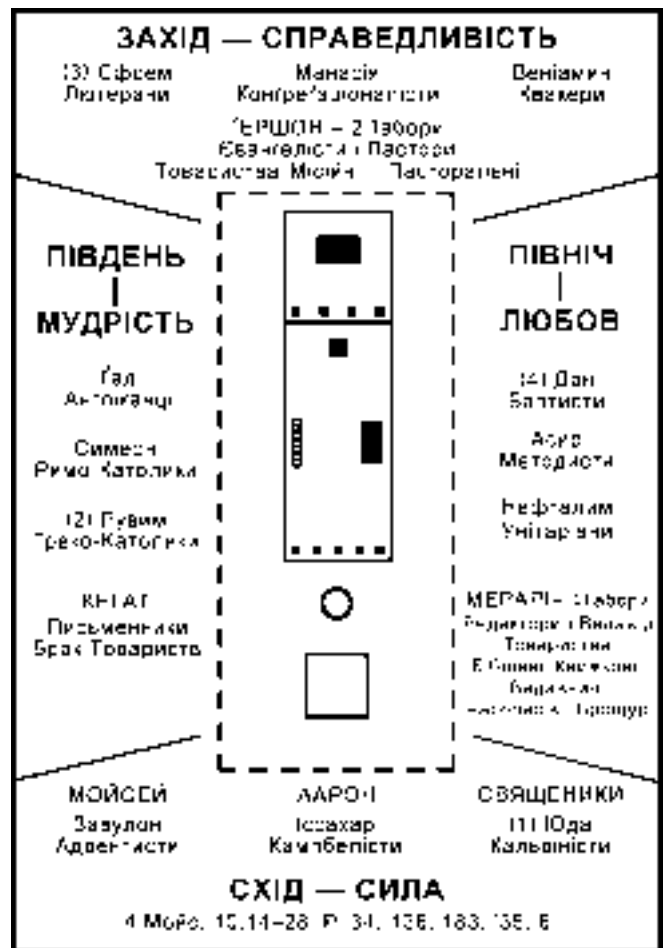
На початку цього Нового Року ми висловлюємо наше оцінення братів і сестер за їхню підтримку і заохочення під час працьовитих днів минулого року. Редактор вдячний за ці послання доброї волі і за запевнення молитов, отримані від братів і сестер з усіх сторін.

Як відповідну пісню, супроводжуючу наш вірш, пропонуємо ту, яку ми вже співали раніше, але яка відповідає нашій теперішній темі, № 19 в *Піснях Зоріння Тисячоліття* (на укр. мові) «Грай сьома трубо». Ця пісня пригадує нам про Ювілей благословень, який наближається, — особливо ювілейне послання, яке ми з радістю співаємо.

* * *

ДОДАТОК

Положення Таборів Кругом Скинії

ВЕЛИКА ГРОМАДА

(Продовження статті з ТП № 19-20)

ЯЧМІННІ ЖНИВА

(95) З іншої точки зору Велика Громада зображена в ячмені, навідміну від Малого Стада, яке показане в пшениці. Жнива ячменю в Святій Землі випереджали жнива пшениці і це є типом тієї частини жнив, яка надбає тих, які стають втратниками корон. Притча про динарій показує, що більшість із них, покликана від першої години до одинадцятої, стала втратниками корон, в той час як більшість із покликаних після одинадцятої години аж до закінчення дня зберегла свої корони (Мат. 19:30; 20:1–16; ТР '63, стор. 46, абз. 7). Ці два періоди жнива, а також їх зібраний врожай відповідно показані в типі через час жнив ячмінних і жнив пшеничних разом з їх врожаями. (ТР '70, стор. 31, абз. 6). З вище поданої причини ми віримо, що образова пшениця і ячмінь — Мале Стадо і Велика Громада — вже зібрані. А також образове жито, або пшениця спельта — Старожитні Гідні (Е 12, 493) — була зібрана перед Віком Євангелії (Лук. 16:16). Але інші зерна або насіння, які росли в Святій Землі і вживалися для випічки хліба, такі як біб, сочевиця і просо (Єз. 4:9) можуть бути використані для ілюстрації Молодих Гідних, Посвячених Табірників Епіфанії та решту з класу *квазі*-вибраних. Ці класи і надалі підлягають процесам жнива як передтисячолітнє насіння Авраамове.

ІСААК ТА АВИМЕЛЕХ

(96) Ісаак є типом Ісуса, а филистимський цар Авімелех є типом сектантських вождів втратників корон Віку Євангелії (1 Мойс. 26:1–33). Сварки між пастухами Ісаака і пастухами Авімелеха (так як це робили пастухи Авраама і Лота), є типом суперечок між вчителями Малого Стада і сектантськими вчителями Віку Євангелії, якими в основному були члени Великої Гро-

мади, які розвивались. Результатом цих суперечок був перехід рухів Малого Стада до сектантства. Антитипічних пастухів Ісаака у Віці Євангелії між жнивами, в загальному, попрошено залишити пасовиська для антипічних филистимських пастухів. Обговорювані суперечки особливо викликані вчителями Малого Стада, які представляли і пояснювали свої прогресивні, життєдайні повірені правди («криниця живої води», в. 19). В цих суперечках сектантські вожді проявили багато сварки (Есек) і ворожнечі (Ситна), в результаті яких вони перемагали, а вожді Малого Стада змушені були втікати (вірші 20–21; подробиці в ТР '72, стор. 11, абз. 3 і 4; Р '61, 52–55).

ДОСЛІДЖЕННЯ Єз. 44:1–14

(97) Брама з Єз. 44:1, 2 (сказано, що була замкненою) зображує оживлене виправдання, яке отримували лише ті, які мали бути сплоджені з Духа, тобто члени Малого Стада і Великої Громади. Вічне замкнення брами зображає закінчення сплодження з Духа для високого поклику. Єзекиїл, так як Іван в Об'явленні, зображує Господній народ, Церкву, в часі виконання символізованих тут подій. Незадовго потім Єзекиїл останній раз був приведений до тієї брами чоловіком з мірничою палицею (Єз. 40:3), і були йому показані речі, які відносилися до левитів, пов'язані з їх злом, з їх відділенням від священників і їх служби (Єз. 44:4–14). Це символізує, що після закінчення сплодження з Духа осінню 1914 року (численні докази Святого Письма, розуму і фактів знаходяться в ТР № 264/265) і після того, як Господньому народові через пастора Руссея був даний останній погляд на тему оживленого виправдання (6 Том, передмова, стор. VII, VIII), наступні правди, представлені їм, відносилися до Великої Громади як левитів, що служили, не

так як Мале Стадо, Богові і жертівнику (Єз. 44:15, 16), а народу (вірші 10–14).

АНТИТИПІЧНІ РОЗВІДНИКИ

(98) *Дванадцять* розвідників є типом вождів у Церкві, особливо «книжників» (Мат. 13:52) серед них, які за наказом Ісуса в періоді жнива досліджували сферу Правди і її Духа, подаючи час від часу в своїх книжках результати цих досліджень. Звіти усіх розвідників були згідними між собою (4 Мойс. 13:27–30) аж до моменту, коли антитипічний Калев, Мале Стадо, заохочував народ до негайного посвячення і швидкого його здійснення. Натомість, *десять* груп розвідників подали рапорт, який *фальшиво представляв* сферу Правди і її Духа, перебільшуючи силу духовних ворогів і труднощі в подоланні їх (вірші 31–33), а тим самим знеохочуючи народ до входу в ханаанську землю і прийняття християнської спадщини від ворогів, які її населяли, таких, як гріх, блуд самолюбство і світовість в різних формах. За це вони втратили свої корони, доказом чого було вдарення їх карою блуду (ТР '49, стор. 50, абз. 3). *Десять* розвідників, які подавали перебільшуючий, знеохочуючий звіт, зображують втратників корон, членів Великої Громади, з-поміж яких було багато боязливих, особливо щодо жертвенної смерті (Євр. 2:15). Члени Великої Громади, які і через страху не використали нагоди служби, є зображені також у рабі, який мав один талант, але зі страху закопав гроші свого господаря і був названий ним «лукавим і ліним» (Мат. 25:14–30, Вериянський Коментар; Z 3871).

ПЕРВОРОДНИЙ ПОЛОНЕНОГО, ЯКИЙ БУВ В УВ'ЯЗНЕННІ

(99) Божий народ посилено свідчив, що антитипічні первородні Єгипту виступають спільно з первородними малої імперії сатани, малого антитипічного Єгипту, які посилено діючи з 1917 року серед народу Правди, гнобили його щораз більше. До первородного полоненого малого Єгипту, Великої Громади, відноситься вираз: «Пер-

ворідний полоненого, що у в'язничному домі» (2 Мойс. 12:29). Між іншими біблійними символами Велика Громада деінде представлена, які ті, хто перебуває в темряві. Це показує Пс. 107:10, 14, 16. А Пс. 79:11, правильно перекладений доктором Йонгом, теж насуває цю саму думку: «Нехай перед лице Твоє дійде стогін *в'язнів* [Великої Громади] [...] залиш (а не «збережи» як подає польська і українська Біблія) на смерть приречених [клас другої смерті]». Пс. 102:21 в своїй другій частині подібно перекладений: «розв'язав [відкрив з метою входу брамою смерті] на смерть прирокованих». Можна зауважити, що у віршах 21–23 мовиться про шість класів: про Велику Громаду («в'язні»), про клас другої смерті («на смерть прирокованих»), Мале Стадо («Сіон») про Старожитніх і Молодих Гідних («Єрусалим») і про реституційний клас («народи», «держави»). Тому вірш 21 доводить, що Велика Громада визначена тут як ув'язнені. Це поняття містить в собі також і текст до Євр. 2:15 — «хто все життя [...] *тримався в неволі*» (Пс. 69:34).

(100) Тому під виразом «полонений, який був в ув'язненні» розуміємо Велику Громаду. Первородний полонений — це нове створіння вождів Великої Громади, які запровадили цей клас до блуду — ті фальшиві вчителі, пересівачі, типом яких є Авігу (3 Мойс. 10:1, 2; Образовий Намет, стор. 128 [польськ. стар.], стор. 119 [польськ. нов.], стор. 132 [укр.]; ТР '77, стор. 72, Зауваження I), Аарон, який вдаряє скалу (4 Мойс. 20:7–13), Ямврій (2 Тим. 3:1–9) і шостий муж із знаряддям розбивання (Єз. 9:6, 7; 1 Кор. 3:17; ТР '47, стор. 9, 10).

«ГРІШНИЙ» З 1 Петр. 4:18, І Т.Д.

(101) В загальному значенні все людство — це грішники, які, щоб увійти в спільноту з Богом, мусять зробити кроки покаяння, повірити в Ісуса як Спасителя і посвятитися Богові. Однак деякі тексти Святого Писання трактують членів Великої Громади як грішників в особливому значенні, які грішать в період невірності проти своїх угод посвячення. Одним з цих текстів є 1 Петр. 4:17, 18. Суд починається від дому

Божого. Іншими словами судний день Церкви відбувається перед великим тисячолітнім судним днем людства (2 Петр. 3:8; Д.Ап. 17:31). В періоді Парусії (жаття) були випробовувані посвячені особи, щоб побачити, чи вони повністю втратять дух посвячення і підуть до класу другої смерті. В періоді Епіфанії, в спеціальному періоді судження «живих» — нових створінь і впадших ангелів (2 Тим. 4:1; ТР '73, стор. 29, абз. 2 і стор. 32, кол. 2) — стояло питання, чи залишаються члени Малого Стада в Малому Стаді, чи ні (Мал. 3:2). Відповідно до цього судом Віку Євангелії (1 Петр. 4:17, 18) були суджені «праведні» — Мале Стадо, «грішники» — Велика Громада і «безбожні» — учасники другої смерті. «Грішники» і «несправедливі» з Пс. 1:1 мають таке ж значення. Подібно і «грішник» з Як. 5:19, 20, який був у Правді, але заблукав — це члени Великої Громади. Вони були тими, які потребували спасіння своїх душ від смерті — другої смерті (ТР '73, стор. 108, абз. 75).

РАХАВ

(102) Рахав, яка сховала розвідників (Єг. 2; Євр. 11:31), є типом тої частини Великої Громади, кожен член якої до кінця свого земного бігу залишався в антитипічному Єрихоні (номінальні Церкви). Вивіщення нею червоного шнура показує велику віру цих утратників корон в викупну жертву Ісуса. Дарування для Рахав життя, коли впав Єрихон (Єг. 6), є типом того, як певні виправдані і посвячені особи будуть збережені, коли Вавилон впаде. Коли це відбудеться, антитипічна Рахав очевидно буде складатися не з нових створінь, як це було спочатку, але з «тих посвячених між віками», з тих, які отримують певну міру освітлення, а також розігріття серця і оживлення через Святого Духа (так як це отримували Старожитні Гідні), хоча не сплодження з Духа, які ще будуть перебувати в антитипічному Єрихоні, номінальній Церкві, коли його символічні мури остаточно впадуть. Це будуть ті, які матимуть велику віру у викупну жертву Ісуса і посядуть характери і певні характерні риси,

подібні до нових створінь, які перед тим посідала антитипічна Рахав.

НЕРОЗУМНІ ДІВИ

(103) Споріднений образ, який показує деяких членів Великої Громади як Нерозумних Дів, що були *в блуді*, знаходиться в притчі про дів (Мат. 25:1–13). Біблійні факти і символи, а також виконання цієї притчі доводить, що нерозумні діви зображують християн — частину класу Великої Громади. Діва, залежно від того, чи вона мудра чи нерозумна, є чистою дівою і тому в біблійних символах застосовується для зображення посвячених людей (Пс. 45:15, 16; Об. 14:4; Писн. 1:3; 6:8 порівняй з Об. 7:9; 2 Кор. 11:2). «Слово» діва «означає чиста, — так це представлено в притчі; як мудрі, так і нерозумні зображують святий народ» (3 Том, стор. 79). Напевно ті, які не є християнами, не виходять в душі своїх розумів, щоб зустріти Христа в Його Другому Приході, як Це роблять нерозумні діви в символічному значенні.

(104) Слово «тоді», яким починається притча (Мат. 25:1), відноситься до часу і подій, описаних в Мат. 24:13–51 і доводить, що ця притча виконається «при закінченні цього часу». Із застосування Даниїлом виразу «закінчення цього часу» (в англ. перекладі «час кінця»), що розпочинається в період повернення Наполеона з Єгипту в 1799 р. (Дан. 11:29, 30, 40), ми розуміємо, що цей період розпочався в 1799 р. Рух, в якому християни в душі своїх розумів йшли зустрічати Господа в Його Другому Приході, розпочався за часів Міллера і з різних точок зору триває аж досі. Мудрі діви зображують тих, які були повністю вірними, які розуміли Правду на часі і згідно неї поводитись, тоді як нерозумні діви зображують обтяжених християн, які не розуміли Правди на часі.

(105) Світільники зображують Біблію, яку мають обидва класи (Пс. 119:105). Олива зображує Святого Духа зрозуміння (Пс. 23:5; 45:8; 133:2; Іс. 61:1; 11:2; Д.Ап. 10:38; 2 Кор. 1:21, 22). Посудини зображують здібності розуму і серця (2 Кор. 4:6, 7), там де перебуває або не перебуває дух зрозумін-

ня. Різниця між цими двома класами, яка спричинила, що один клас мудрий, а інший нерозумний, не залежить від того, чи один мав Біблію (світильники), а другий ні (або обидва її мали). Але вона полягає в тому, що один мав Святого Духа зрозуміння [оливу] в своїх здібностях розуму і серця, а другий його не мав. І ця різниця згідна з фактом, що мудрі мали світло на часі з причини їх більшої міри вірності, тоді як для інших світло було закрите з огляду на недостатню вірність.

(106) Тоді, коли християни йшли на зустріч з Господом, їх кількість значно зросла починаючи 1829 року, Господь не прийшов у 1844 р., як вони того сподівалися. Притча вказує, що Він барився зі Своїм приходом (в. 5). В результаті розчарування в 1844 р. ці християни втратили дещо зацікавленості і запалу до справи другого приходу («задрімали всі і поснули»). Ми розуміємо, що крик (в. 6): «Ось молодий, [...]!» розпочався в квітні 1877 року, ця дата є якраз серединою між жовтнем 1799 року і жовтнем 1954 року (ТР '34, стор. 59, абз. 3). Це було під час періоду (опівночі), в якому Його присутність була повсюдно погано зрозумілою щодо мети, часу і способу. З того часу і далі зростаюча кількість посвячених християн розпізнавала другу присутність Господа в міру того, як досліджувала послання «Ось молодий» і як воно ставало для них зрозумілим. І очевидно з того часу запроваджено багато досліджень Біблії, які призвели до усунення попередніх блудів на тему мети, часу і способу повернення нашого Господа («наготували свої світильники», в. 7).

(107) Згідно розповіді між дівами з'явилась різниця (в. 8 і 9). Ті, що не мали духу зрозуміння в своїх здібностях розуму і серця ствердили, що їх Біблії стають щораз більше незрозумілими («бо наші світильники ось *гаснуть*»), тоді як інші знаходили в своїх Бібліях щораз, більше світла. Ті, які не розуміли, прагнули, щоб Святий Дух зрозуміння був їм даний від тих других. Але цього не можна переказувати один одному. Він має бути здобутий, «куплений», набутий в досвідченнях святою, виконуваною із самозреченням

службою і терпіннями на подобу Христа (в. 9). Якби мудрі змогли дати його їм, всупереч цій засади, то вчинили б погано і спричинили б зменшення свого запасу духу зрозуміння до розмірів, які не дали б їм можливості посідати достатню кількість необхідну для отримання Господнього благословення в першому воскресінні і привілеях Царства (в. 9), зображених у весіллі, в якому не можна було взяти участь без запалених світильників. Це показує, що без правдивого зрозуміння Біблії ніхто наприкінці віку не зможе ввійти до Царства.

(108) На період Парусії, під час другого приходу Ісуса, вказує вираз в. 6: «Ось молодий, [...]!», тобто, — дивіться на Нього — визнайте Його за присутнього. На період Епіфанії вказує в. 10; «І як вони купувати пішли, то *прибув* молодий; і готові ввішли на весілля з ним; і замкнені двері були», Двері застосовані тут для зображення *входу в терпіння з Христом в часі виконання праці жаття* (Ів. 9:4). В такому значенні вони були замкнені на початку періоду Епіфанії. Коли розпочалася темна ніч (час утиску), то далі вже не було можливості входу в працю жаття або виконання її згідно з Ів. 9:4. Дехто намагався виконувати її пізніше, але не змогли. Двері були замкнені (див. ТР № 264/265). Протягом років Господь через послання Правди Епіфанії говорив Нерозумним Дівам, що двері замкнені і що Він не визнає їх за Свою Невісту (ТР '76, стор. 84, Зауваження IV).

ДОСЛІДЖЕННЯ Пісн. 5 і 6:1–8

(109) Дещо спорідненим уривком є 5 розділ Пісень над Писнями. Словом Правди Молодий закликає нерозумних дів відкинути їх дороги (в. 1). Вони духовно заснули, а коли Він закликав їх відступити від їхньої діяльності, то вони перепрошували Його за неповну відданість Небесному молодому (в. 2, 3). Коли вони нарешті дали запізнілу відповідь, то побачили, що їх спіткала невдача, бо Молодий для них був втрачений (в. 5, 6; Мат. 25:8–12). Символічні сторожі, сектантські вожді, погано поводитися з ними, коли вони свідчили про Правду, як їх відкриті очі об'явили їй їм (в. 7). Вони згідно

з Правдою стали ревними для Господа Ісуса проти визнань, проголошуючи Його у виняткових Його якостях, особливо Євреїв (5:8–6:2; Е 11, 703–708). Дехто з інших посвячених подібних осіб, згаданих в наступному абзаці, мають такі ж досвідчення як ці нерозумні діви.

(110) В Писн. 6:8, здається, три посвячені класи — Велика Громада, Молоді Гідні і Посвячені Табірники Епіфанії, які є найвищим класом серед *квазі*-вибраних — зображені в трьох групах жінок, які були в спеціальному зв'язку з Соломоном. Велика Громада, члени якої є новими створіннями в духовій фазі Царства, залишається — наступна після Малого Стада — антитипічно в найближчому союзі з антитипічним Соломоном (нашим Господом). Тому вона в своїх 60 поділах відповідно зображена в 60 царицях Соломона, які з-поміж трьох відповідних класів жінок були в на ближчому союзі з ним. Молоді Гідні є наступними в близьких стосунках, тому вони в своїх 80 групах зображені у 80 наложницях, які були наступними щодо взаємної близькості з ним (Е 10, 274). Наступними близькими спорідненими були Посвячені Табірники Епіфанії і тому вони добре показані у «дівчатах, яким немає числа», які були наступними в близьких стосунках із Соломоном, хоча не в подружньому шлюбі. Їх становище іншим чином є зображене в Ізраїльтянах в таборі, яке є нижчим становищем, ніж Великої Громади і Молодих Гідних, зображених в Левитах на подвір'ї. Так як і у випадку з Великою Громадою і Молодими Гідними, вони є «без числа», бо немає визначеної кількості для жодного із цих трьох класів. (Подробиці знаходяться в Р '72, 76).

АНТИТИПІЧНИЙ ЄЛИСЕЙ

(111) Тип Єлисея є ще одним біблійним типом, яки говорить про групи Великої Громади, але не про частини номінальної Церкви. В 2 Цар. 2:9, 10 читаємо: «[...] І сказав Єлисей: „Нехай же буде на мені подвійний твій дух!“. А той [Ілля] відказав: „[...] — буде тобі так, [...]»». Те, що в цьому перекладі «подвійний твій дух» є неточність,

впливає з факту, що Бог не дав би в два рази більше свого Духа комусь іншому, ніж своєму вірному Малому Стаду, якому з усіх своїх створінь, за винятком Ісуса (Ів. 3:34), дав найбільшу міру Свого Духа. Вираз *pe shenayim*, перекладений тут на «подвійний дух», знаходиться лише ще у двох уривках Старого Заповіту, у Зах. 13:8 і 5 Мойс. 21:17. В пророцтві Зах. 13:8 він перекладений на «дві частини», що означає два класи: Мале Стадо і Велика Громада (див. Вериянський Коментар).

(112) В 5 Мойс. 21:17 *pe shenayim* перекладене на «подвійно», а в 2 Цар. 2:9 на «подвійний дух». Такий переклад неточний, бо, наприклад, якщо якийсь батько в Ізраїлі мав п'ять синів, то він не ділив спадщини на шість рівних частин і не давав двох частин первородному, а по одній решті синів, бо за звичаєм первородний законно отримував більшість спадщини, так як це і до сьогодні відбувається в аристократів Великобританії. В Ізраїлі відносно первородних відбувалося наступне: первородні творили два класи: після смерті своїх батьків вони ставали головами родин, це означає, що вони ставали батьками родин, але одночасно залишалися синами. Ці два види стосунків, які утворюють два класи первородних, здається означені в 5 Мойс. 21:17 виразом *pe shenayim*. Отже бачимо, що в цих двох уривках, єдиних у Святому Писанні окрім 2 Цар. 2:9, вживається вираз *pe shenayim*, який означає *два класи*. А також здається, що таким же є значення цього виразу у 2 Цар. 2:9: «Нехай же буде *два класи* [що діятимуть] в твоєму дусі [владі, тобто уряді Божого речника до Ізраїля]».

(113) Багато знайомі з фактом, що «той Раб» навчав, що Єлисей є типом Великої Громади та Старожитніх Гідних, тобто двох класів (Z 3429; 4758; 5772 зверху, абз. 3; 5780, абз. 2; 5845; 5846; 2 Том, стор. 252, 253). Відповідно до цього 2 Цар. 2:9, правильно перекладена, навчає, що Єлисей є типом *двох класів*. Багато також знають, що «той Раб» навчає, що після закриття високого поклику в 1881 році існував «клас, подібний» до Старожитніх Гідних, який в нагороді і уряді буде у Віці Тисячоліт-

тя поєднаний зі Старожитніми Гідними (6 Том, стор. 161, 162; Z 4836; абз. 3–6, 10, 11; Z 5761, кол. 2, абз. 1 і 2; Книга Питань (польськ.), стор. 433, 434, 438). Його наука є сполучною ланкою для повного пояснення цього тексту.

(114) Звичайно, що в антитипі 2 Цар. 2:9, 10 Старожитні Гідні особисто не брали участі, бо і тексти антитипічно виконалися після 16 вересня 1914 року і перед 27 червня 1917 року, тоді, коли Старожитні Гідні знаходилися ще в гробах. Як же ми можемо пояснити цей текст в гармонії із Святим Писанням? Відповідаємо: вони були присутні і *репрезентативно* промовляли через своїх товаришів, Молодих Гідних, а також *репрезентативно* брали участь в решті антитипічних чинностей Єлисея. Всі вони зображують речі, які відбуваються перед воскресінням Старожитніх Гідних з мертвих, хоча ми можемо сподіватися і іншого виконання після повернення Старожитніх Гідних. Дивлячись так, ми розуміємо, що 2 Цар. 2:9, 10 навчає, що Молоді Гідні мають участь з Великою Громадою в якості Божого мовного знаряддя до номінального духовного Ізраїлю — мають участь у владі, яка символізована плащем Іллі. Деталі в ТР '70, 5; '61,76 (ЕЗ).

«ЗЛАМАНА»

(115) Зах. 11:15, 16 вказує на існування чотирьох антитипічних класів Божого народу (овець), які «той злий раб» (Дж. Ф. Рутерфорд, див. РТ № 509) як «нерозумний пастир» занедбував. Цими класами є: (а) Мале Стадо в певних своїх членах («загублених не відвідає», згідно оригіналу «відтятих», несправедливо пограбованих з їх урядів, позбавлених спільноти і т.д.); (б) Молоді Гідні («розпорошеного не буде шукати» — ні Дж. Ф. Рутерфорд, ні його соратники цього класу не шукали, навіть заперечували його існування); (в) Велика Громада («зламаної не вилікує» — цей клас у своєму покаліченому стані не міг ходити прямо. Але замість того, щоб старатися його вилікувати Дж.Ф.Р. заперечував навіть його існування як духовного класу, протиставляючи йому свій «великий

натовп» соратників із земними надіями); (г) Тимчасово Виправдані («стоячої не годуватиме» — тобто клас, який не йде в напрямку посвячення. Дж.Ф.Р. заперечував тимчасове виправдання і існування цього класу, тому він не міг таких годувати і зміцнити). Набагато більше на тему Зах. 11:15–17 подано в Е 6, 172–188.

МУЖІ З НЕФТАЛИМУ, АСИРУ І Т.Д.

(116) Суд. 7:24–8:3 описує певні події, що відбувалися після першої битви Гедеона (7:19–22). Мужі з Нефталиму, Асиру і Манасії лише тоді підключилися до битви, доганяючи втікаючих Мідіянітян (в. 23). Гедеон звернувся тоді до мужів з Єфрему з спеціальний заклик, щоб вони приєдналися до битви проти втікаючих Мідіянітян і відрізали велику частину їхніх втікаючих полків (в. 24). Вони це зробили і здобули велику перемогу. Потім принесли голови двох Мідіянітянських князів до Гедеона за Йордан, тобто на східний берег Йордану, куди він перейшов із своїми 300 воїнами в погоні за Мідіянітянами, які втікали із західного берега Йордану на східний (8:4). Там мужі із Єфрему гостро докорили Гедеонові за те, що не покликав їх до битви у відповідному часі, щоб вони могли взяти участь у першій битві (в. 1). Однак тактовна відповідь Гедеона, в якій він наголосив на кращий результат їхнього поколосся, ніж свого винобрання, заспокоїла їх (в. 2, 3).

(117) Брат Русель в Z 4083 і 5607 подав, що Гедеон і його 300 воїнів зображують Ісуса і останніх членів Малого Стада, а також сказав, що «багато інших окрім Малого Стада братимуть участь у цій справі розгрому» (Z 4083, кол. 2, абз. 3). Останні члени Малого Стада були сплоджені з Духа до осені 1914 року, а перед осінню 1916 року брали участь в першій битві Гедеона, в духовній війні з 1914 по 1916 р., яка була особливо спрямована проти доктрин про Божественне право царів, духовенства, аристократії і т.д. Це сталося після того, як три групи Великої Громади як антитипічні Левити (показані в мужах з Нефталиму, Асиру і Манасії) вступили в 1917 р. в битву

проти відповідних заблудлих, типом яких були Мідіянітяни (Суд. 7:24; ТР '47, стор. 50). Вони належали до «багато інших [...] братимуть участь у цій справі розгрому». Ще інші приєднувалися до цієї битви, бо після закінчення сплодження від святого Духа восени 1914 року, Ісус і надалі запрошував до посвячення і таким чином приготував четвертий клас із вибраного насіння Авраама — Молодих Гідних, зображених у мужах з Єфрему (Суд. 7:24–8:3; ТР '47, стор. 51–53). Молоді Гідні також мали нагоду допомагати в другій антитипичній битві Гедеона — битві проти доктрин про вічні муки і свідомість померлих (ці доктрини зображені в Мідіянітянських царях Зеваху і Цалмунні). Ця битва триває і надалі (в. 4–21).

«ВБОГИЙ», ЯКИЙ ЗБИРАВ ПОКОЛОССЯ

(118) В 3 Мойс. 19:9, 10 і 23:22 Бог наказав власникам полів залишати колоски після збору врожаю для вбогих і приходьків. Власник зображує нашого Господа (Мат. 20:1–8). Наказ не збирати позасталих колосків зображує наказ Єгови нашому Господу («не будеш») залишати дещо із колосків, не зібраних женцями Малого Стада, для інших, які зберуть поколосся. «Вбогий» зображує Велику Громаду, яка стала бідною в тому значенні, що втратила багатства, які містяться у посіданні високого поклику. «Приходько» тут, здається, зображує посвячених, освічених Духом, але несплоджених з Духа осіб, чужих для високого поклику, тобто Молодих Гідних, які разом з Великою Громадою мали привілей спеціальної праці з 1914 по 1916 рік, — збирання поколосся класу Малого Стада.

(119) Божий наказ залишати поколосся для вбогого і приходька є типом Його наказу, даного Ісусу. Приклад цього ми бачимо в типі Гедеона, щоб приготував вірних членів Малого Стада до першої битви антитипичного Гедеона (духовна битва була особливо спрямована проти доктрин про Боже право царів, духовенства, аристократії і т.д., що є синонімічним і синхронним з

першим вдаренням Йордану, визнанням гріхів над козлом Азазеля і виконанням записаного суду — Пс. 149:5–9) і дав їм працю в цій діяльності, замість продовження праці збирання поколосся. Тим самим женці залишали певних осіб з Малого Стада, щоб вони були пожаті як поколосся, яке тривало з 1914 по 1916 рік, іншими, тобто Великою Громадою і Молодими Гідними. Згідно з цим Мале Стадо в цей час було задіяне в складнішій праці, тоді як члени Великої Громади і Молоді Гідні притягували до Правди тих з Малого Стада, які не були приведені до Правди перед сплодженням з Духа останньої особи восени 1914 року.

ЕЛІМЕЛЕХ, НООМІ ТА РУТ

(120) Книга Рут 1:1, 2 говорить про Елімелеха (та його сім'ю), котрий залишив Ізраїльський край і пішов до краю Моавського. Він зображує окремих вождів втратників корон, котрі брали участь в руху Міллера і від 1844 року повертались до номінальної Церкви, в якій з причини несприятливих умов їх поглинули справи, котрі стосувались духовності (померли). Його жінка Ноомі є типом відповідних проваджених вождями втратників корон, а його два сини, Махлон та Кілійон є типом, відповідно, більш і менш вірних пробно виправданих вождів, котрі подібно «померли». Рут і Орпа в свою чергу є типом попутників більш і менш вірних пробно виправданих, котрих вони обоє провадили. Стійке рішення в прив'язаності до Єгови з боку Рут («чужої»), щоб емігрувати і супроводити Ноомі до краю Ізраїля, є типом щирого посвячення Богу тих Молодих Гідних, що розвивались (1:6–18), а також їхнього освячення і оживлення Духом, хоча не сплодження з Духа — позаобразово ненароджених в краї Ізраїля.

(121) Еміграція Ноомі і Рут до Ізраїля (1:19–22) є типом тих членів Великої Громади і Молодих Гідних, в стані розвою, котрі подорожували до сфери Правди Парусії та її Духа від 1878 року. Заможний Боаз (2:1) є типом нашого Господа (Об. 5:12). Завзяте збирання поколосся Рутю

на полі Боаза (Рут. 2:2–23) є типом Молодих Гідних, що служили під час жнива новим створінням. Боаз, котрий одружився з Рут і став через неї батьком Оведа (слуга; 4:13–17), є типом нашого Господа, який близько злучився з ранніми Молодими Гідними (але не як з частиною Невісти Христової, 144 000) і розвивав через них багато додаткових посвячених, освячених Духом, але не сплджених з Духа слуг Божих, які стали спеціальним джерелом потіхи для членів Великої Громади, згромаджених з ними. (До речі кажучи, Вериянський Коментар на тему 4:1 — один з власних додатків К. Й. Вудворда — є помилковим і не підтримується виноскою, поданою в 6 Томі, стор. 151). Повне вияснення Рут, тип і антитип, знаходиться в ТР '34, стор. 4; '70, стор. 28. Зараз ми зосереджуємо свою увагу лише на окремих уривках, які зображують Велику Громаду в корисному світлі.

МЕШАХ В ОГНЕННІЙ ПЕЧІ

(122) В Книзі Даниїла в 3-му розділі знаходиться опис досвідчень з огненною піччю трьох єврейських юнаків — Шадраха, Мешаха та Авед-Него. Z 5755, кол. 2, абз. 4 і 5 пояснюють, що бовван, якому юнаки не хотіли вклонитись, є типом мілітаризму, якому люд Божий при кінці Віку Євангелії не буде кланятись, а Z 2495, абз. 10 до 2496, абз. 2 пояснює, що бовван є типом церковництва, — звірини та її образу, — якому люд Божий, що житиме при кінці Віку Євангелії, не буде кланятись. Обидва застосування обґрунтовані і, віримо, правильні.

(123) Не випадково ці три вибрані Божі класи, які відмовились при кінці Віку кланятись мілітаризму і церковництву, повинні бути зображені в *трьох* єврейських юнаках, які відмовились вшанувати золотого боввана. Напевно, ці *три* юнаки зображують *три* вибрані класи, — Мале Стадо, Велику Громаду і Молодих Гідних, які особливо мусили перемагати дух мілітаризму, папізму і федерації, а також мусили відмовлятися від поклоніння їм, хоча це провадило їх до великих терпінь, особливо під час першої й другої фази світової війни.

(124) Не лише кількість єврейських юнаків, які залишались близько пов'язані серед досвідів випробування, вказує на три класи, що жили поряд себе в Жнивіві, при кінці Віку, але їхні імена також мають значення, пов'язані з цією думкою: Шадрах (*царський*) нагадує нам про царське Священство (1 Петр. 2:9); Мешах (*гість*) — про Велику Громаду, запрошену в якості гостей на весільну вечерю Агнця, що є епіфанічною працею (Об. 19:9); і Авед-Него (*слуга пророка*), що вказує на те, що третій клас вибраного люду Божого, який живе при кінці цього Віку, Молоді Гідні, як клас посвячених слуг Божих, став освячений через Слово Боже і в багатьох особах був відданий Божому посланнику.

(125) Відповідні єврейські імена цих трьох юнаків також мають своє значення: (Дан. 1:6, 7, 19) Ананія (*Єгова упривілеював* або *ласка Єгови*) наводить на думку Мале Стадо найбільш упривілейоване від Бога з-поміж усіх вибраних Ним класів; Мисаїл (*хто є таким, як Бог є?* — в характері) вказує на Велику Громаду, яка, хоча спізналась осягнути Божественну природу, то, однак, «випрали одіж свою, та вибілили її в крові Агнця ...» (Об. 7:14); а Азарія (*Єгова допоміг* або *поміч Єгови*) зображує клас Молодих Гідних, який при кінці Віку, як один з Богом вибраних класів, не лише отримав від Нього велику поміч, але через Його ласку надавав і надає багато допомоги як спеціальний клас *слуги пророка*.

«НЕВІЛЬНИЦІ» З Йоїла 3:2 і Д.Ап. 2:18

(126) Виливання Святого Духа «за тих днів» з Йоїла 3:2 і Д.Ап. 2:18 відноситься, очевидно, до обмеженого виливання Святого Духа в Віці Євангелії. В теперішньому Віці його отримали вибрані духові класи — «раби» (Мале Стадо, пор. з Лук. 12:36, 37) і «служниці» (Велика Громада). Подивись також 2 Кор. 6:17, 18. «Потому» (Йоїл 3:1), тобто після Віку Євангелії, після застосування заслуги крові Ісуса на користь світу відбудеться друге виливання Духа, повсюдне тисячолітнє виливання, в посередницькому Царстві Тисячоліття, з благословенними наслідками з ним пов'язаними, для Старо-

житніх і Молодих Гідних, а також квазі-вибраних.

(127) В книзі Йоїла 3:1 читаємо: «виллю Я Духа свого на [для, на користь] кожне тіло, і пророкуватимуть [будуть навчати Правди тих з людського роду, котрі на той час не знатимуть її, Мат. 25:35, 37, 40; Пс. 107:22] ваші [Христа] сини [(а) квазі-вибрані Євреї з Віку Єврейського і Євангелії, котрі залишилися вірними Завітам Авраама та Мойсея і практикуванню справедливості, але не стали Старожитніми Гідними або Християнами і (б) квазі-вибрані погани, а також єврейські лояльні пробно виправдані віруючі християни Віку Євангелії, враховуючи також Посвячених Табірників Епіфанії, починаючи з 1954 року] й ваші дочки [попередньо невіруючі Євреї й погани, котрі під час тисячоліття стануть віруючими; Іс. 60:4; в цій статті слово Тисячоліття ужите головним чином в значенні: після початку посередницького Царства, після встановлення земної фази Царства], а вашим старим [Старожитнім Гідним] будуть снитися сни [отримають нові натхнені об'явлення глибших правд, вияснюючи й опрацьовуючи для себе й для людства науки Старого та Нового Заповітів, а також «іншої книги», тобто «книги життя», тобто об'явлення Нової Угоди, Об. 20:12], юнаки ваші [Молоді Гідні] бачити будуть видіння [отримають подібні об'явлення, але менш глибоких правд]».

(128) Таким чином чотири вибрані (разом з Великою Громадою), а також два загальні реституційні класи з-поміж людства, з точки зору спасіння пов'язані з Божим Планом, були представленні в Книзі Йоїла 3:1, 2. Ці класи, а також покутуючі впадші ангели, разом будуть становити сім (досконале число) класів тих, котрих Христос в Своєму ділі Спасіння визволяє з гріху та осуду до досконалості вічного життя. Таким чином клас Великої Громади, «невільниць», виразно представлений тут як такий, що відрізняється від «кожного тіла», тобто реституційного класу.

«ВИНОГРАДНИКИ» 3 Авак. 3:17, 18

(129) Пророцтво Авакума 3:17,18 Також чітко відокремлює різні класи. Фігове дере-

во зображує тілесний Ізраїль, єврейський народ (порівн. Лук. 21:29); виноградники (множина, не *виноградина*, як в Єв. Ів. 15:1) — Велику Громаду; оливка — Мале Стадо; поле — як звичайно світ людства (порівн. Мат. 13:38), з котрого постане реституційний клас; отара — Молодих Гідних; а ху-доба — Старожитніх Гідних. І хоча заняття місця цими класами в посередницькому Царстві Тисячоліття відтерміноване, то, Господні «сторожі», зображені в Авакумі, представлені як такі, що говорять: «То я ГОСПОДОМ тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасінням свого» (в. 17, 18).

(130) «Виноградники» відносяться до Великої Громади в її різних групах, так як левити в своїх різних родинх — Кегатити, Мерарити і Гершоніти, а також їхні поділи — виконували різні форми служби (4 Мойс. 3; 4). В результаті відкидання тими групами багатьох правд і поширювання багатьох блудів, Товариство, Стендфаст, Пасторальна Біблійна Інституція, Зоріння та інші групи Великої Громади — «виноградники» — під поганим керівництвом, не дали багато плодів, прийнятих Богом. Можливо, що для деяких з-поміж них найбільшою перешкодою в приношенні плодів для теперішніх Божих цілей є твердження, що двері входу до високого поклику надалі відкриті, й то на багато років після осені 1914 року, коли розпочався час утиску. Не дивлячись на: (а) виразні науки Святого Писання, які свідчать навпаки (що представлено напр. у 80 доказах, поданих в ТР № 264/265; (б) не дивлячись на той факт, що було тільки 144 000 корон, доступних на протязі цілого Віку Євангелії; (в) на факт, що загальний поклик до членства в Малому Стаді припинися в 1881 році (подив. напр., 2 Том, стор. 223; 3 Том, стор. 192–210) і (г) на факт, що єдиними вільними коронами, які можна було досягнути відтоді і аж до кінця жаття в 1914 році, були лише корони, втрачені особами, для яких були призначені спочатку — не дивлячись на це, ми стверджуємо, що багато вождів груп Правди й надалі вважають ту останню дату (близько 120 років після 1881 року і 85 років після 1914), як дату надалі відкритих дверей до високого поклику!

(131) У великому скріпленому присягою Завіті з Авраамом (1 Мойс. 22:16–18) є подані роди насіння: (а) «немов зорі на небі», тобто небесне насіння, Мале Стадо й Велика Громада і (б) «немов той пісок, що на березі моря» — тобто земне насіння.

ТРИ СИНИ АННИ

(132) Перша книга Самуїлова 2:21 говорить, що крім Самуїла Анна мала трьох синів і дві дочки. Сара, жінка Авраама, є типом тих рис Завіту, скріпленого присягою, які розвивали Христа, а її син Ісаак є типом Христа, Голови й Тіла, насіння обітниць (Гал. 4:22–31). Сара, як мати, зображує духові виборчі правди й тих слуг, котрі використовують їх тільки до розвивання класу Христового, а Рахіль, жінка Якова, зображує духові виборчі правди й тих слуг, котрі використовують їх для розвивання двох вибраних духових класів: (а) класу Христового (Йосип відповідає Ісааку) і (б) Великої Громади (Веніамин). Анна зображує виборчі правди й тих, котрі, застосовуючи їх, по-материнськи опікуються трьома вибраними класами: (а) класом Христа (Самуїл відповідає Ісааку і Йосипу), (б) Великою Громадою (її інші три сини [котрі відповідають Веніамину, який є типом очищеної Великої Громади в загальному], як контраст Самуїла, в кінцевому образі зображують три головні групи очищеної Великої Громади — левитів Гершонів, Мераритів і Кеґатитів) і (в) Молодих Гідних (дві її дочки, котрі зображують Молодих Гідних в двох класах: (а) тих, що були в русі Правди Епіфанії і тих (б), що були в інших групах. Ті з-поміж них, котрі є вірні, будуть на тисячоліття зображені як антитипичні левити в двох синах Герсона, Лівні і Шім'ї — 2 Мойс. 6:17; 4 Мойс. 3:18). Більш інформації про Анну та про її дітей подано в Е 13, 7–64.

АНТИТИПІЧНА РАХІЛЬ

(133) Як уже згадувалось, Рахіль є типом обітниць завіту та його слуг, котрі розвивали вибраних до духового стану — не тільки Ісуса й Мале Стадо (антитипичного Йосипа), але також Велику Громаду (ан-

титипічного Веніамина). Рахіль пережила тяжкі пологи і вмерла відразу ж після народження Веніамина і назвала його Бен-Оні (*син болю мого*, 1 Мойс. 35:16–19). Це зображує труднощі, біль і смуток, що супроводжували тут на землі народження членів Великої Громади як класу при кінці Віку в великому утиску, який розпочався в 1914 році (Об. 7:14).

(134) Смерть Рахілі є типом припинення дії духових виборчих правд в зв'язку з народженням (воскресінням) Великої Громади на небесному рівні Царства. Яків, коли називає цього сина Веніамином (*син правиці*), показує, що Велика Громада буде в Царстві відповідно високо оцінювана.

(135) Брат Русель сказав про Веніамина так: «Він народився в смутку і болях, так, як „велика громада” „вийде з великого горя”. Як його мати померла народжуючи його, так ми сподіваємося, що духові риси Завіту Авраама цілком минуться з переміною тих, котрі становитимуть „велику громаду”» (Z 4437, абз. 2; 3089, кол. 2, абз. 6; 5231, кол. 2, абз. 4).

(136) Брат Джонсон подав таку ж саму думку: «Рахіль, його [Веніамина] мати, котра, будучи типом духових виборчих правд, привела через них до народження антитипичного Йосипа (Малого Стада) й Веніамина (Великої Громади), через свою смерть становить тип тих правд, котрі перестають діяти в зв'язку з народженням (воскресінням) Великої Громади». (Е 6, 443; ТР '69, стор. 77, кол. 2; Е 13, 20).

(137) Здається очевидним, як свідчать про це ці та інші згадки, що антитипична Рахіль, яка народжує антитипичного Веніамина, охоплює не лише (а) розвивання нею останнього члена Великої Громади аж до кінця його земного життя 14 лютого 1979 року, *але також* (б) *постання до життя в другому виді воскресіння* (Е 15, 535).

(138) У випадку Малого Стада хвилина смерті була хвилиною отримання Божественної природи. Сплячі святі були пробудженні в 1878 році, а ті, що вмирали після цієї дати, були в момент смерті перемінені в одну мить, «як оком змигнути», не маючи потреби спати в смерті (1 Кор. 15: 51, 52). Але не так є з Великою Громадою.

Основуючись на роздумуваннях 1 Сол. 4:16; Об. 14:13; 19:6–9; 20:6 брат Джонсон вказав, що є певним те, що всі члени цього класу мали спати в стані смерті аж до миті, яка мала наступити після залишення землі останнім членом Великої Громади. (ТР '25, 93; '51, 58 і 59; '64, 47. В цих посиланнях брат Джонсон говорить на тему Великої Громади також так: «Подібно, як сплячі святі в 1878 році, вони всі будуть пробуджені одночасно після залишення землі останнім членом Великої Громади». Це твердження цілком погоджується з анти-типичною смертю Рахілі «в момент народження (воскресіння) Великої Громади».

(139) Внаслідок цих роздумувань є правдоподібним, що цілий клас Великої Громади вже став пробуджений з смерті. Дівчата, подруги, йдуть за Молодою Дівочою (Пс. 45:15, 16) і приймають участь з Малим Стадом в цих чудових благословеннях Весільної Вечері, в якій мусять взяти уділ перш, ніж заслуга крові Христової буде застосована на користь людського роду (Р '41, 81, 82; '51, 59, 60; '71, 88–91).

ОСОБЛИВА ЛАСКА ДЛЯ ВЕНІАМИНА

(140) Веніамин користувався особливою ласкою Йосипа, більшою, аніж інші брати. Він був його рідним братом, тоді як інші були однокровними братами. Його страви були уп'ятеро чисельніші, аніж решти братів (1 Мойс. 43:34), що становить тип Великої Громади при кінці Віку Євангелії, особливо тієї частини в Правді, котра отримувала набагато більше Правди. Веніамин дістав також 300 срібняків, які є типом «повноти Правди в справах Великої Громади і Молодих Гідних», а також «п'ять перемін одежі», що зображує «п'ять родів повноважень з відповідними властивостями», які здаються виразними повноваженнями щодо Великої Громади, Молодих Гідних, Посвячених Табірників Епіфанії, пробно виправданих та Євреїв. Чи ми роздумуємо над Веніамином як типом цілої епіфанічної Великої Громади, чи тільки як типом Добрих Левитів в малому антитипі, то однак показана тут близькість спо-

віднення існує (Е 10, 643, 644, 651; ТР '66, стор. 85–87).

КОЗА З 1 Мойс. 15:9

(141) Ми не повинні дивуватись, що брат Руссель поєднав два класи, показані в типі в одній особі (Єлисей), оскільки подібні поєднання існують і в інших типах. Зауважмо, що в 1 Мойс. 15:9 представленні три тварини і два птахи, які за Божою інструкцією Авраам мав скласти в жертву, — по одній з худоби, кіз, овець, горлиць і голубів, — включаючи таким чином всі роди тварин і птахів, які Бог призначив на жертву. З ТР '68, стор. 54, кол. 2, і стор. 55, кол. 1 довідуємось, що ці п'ять родів зображують п'ять класів, котрі з-поміж людства мали бути більш-менш відлучені для Бога від часу Завіту Авраамового — 2045 р. до Христа — аж до часу, коли останній член Малого Стада (головне насіння) через 3960 років буде попечатаний на чолі в 1916 році (вік тварин і птахів разом становить 11 років; $11 \times 360 = 3960$, порівн. Z 3957, кол. 2; ТР '72, стор. 67, абз. 1, 2 і стор. 69, абз. 9, 10).

ТР '79, № 307, стор. 96

ТР '80, № 308, стор. 11–16

ТР '80, № 309, стор. 18–21

(Докінчення в наступному номері)

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор:

Bernard Hedman,
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr Woźnicki

Адреса для переписки:

290071 м. Львів, п/с № 4027